

דְּהֹהֶה לִילִיא לֹא הָוֶה יִכְיַל בֵּיהֶ יַעֲקֹב. כִּד סַלִיק בְּהֹרֶא אַתְּקָה חִילָא דַיְעַקְבָּן, וְאַחַד בֵּיהֶ, וְאַתְּגָבָר עַלְיהָ. חַמְא לִיהֶ יַעֲקֹב דַהָא שְׁלִיחָא הוּא.

אָמַר לִיהֶ שְׁבוֹק לֵי דָלָא יִכְיַלְנָא לֹא. מַאי טֻמָא לֹא יִכְיַל לִיהֶ. בְּגִין דְהֹהֶה סַלִיק בְּהֹרֶא, וְאַתְּבָר חִילָא דִידִיה, דְכַתִּיב, (איוב לח) בָּרוּן יְחִיד כְכַבִּי בְקָר וַיַּרְיעַו כָל בְּנֵי אֱלֹהִים. מַאי וַיַּרְיעַו. דְאַתְּבָרוּ כָל אַיְנוֹן דְאַתְּיַין מִסְטָרָא דְדִינָא. כִּדְיַין אַתְּקָה יַעֲקֹב וְאַחַד בֵּיהֶ.

אָמַר לִיהֶ שְׁלִיחָנִי כִּי עַלְהַ הַשְׁחָר, מַטָא זְמָנָא לְשַׁבָחָא שַׁבָחָא דְקוֹדֵשָא בְרִיךְ הוּא, וְלְאַתְּכָבֵשָא. וַיֹאמֶר לֹא אֲשַׁלְחֵךְ כִּי אָמַר בְּרַכְתָּנוּ, אָמַר תְּבִרְכֵנִי מִבְעֵי לִיהֶ, מַאי אָמַר בְּרַכְתָּנוּ. אֶלָא אָמַר לִיהֶ יַעֲקֹב, וְדָא אֲבָא בְרִיךְ לֵי אַיְנוֹן בְּרַכָּא נְדַבֵּעַ לְבָרְכָא לְעַשּׂוֹ, וּמְסַתְּפִינָא מְנָה, עַל אַיְנוֹן בְּרַכָּא, אֵי אָוְדִית עַלְיָהָו, (או) אֵי לָאו, או תְּשִׁתְכָה עַלְיִ מַקְטְּרָגָא בְגִיגִיהָו.

מִיד אָמַר לִיהֶ, וַיֹאמֶר לֹא יַעֲקֹב יִאָמֶר עוֹד שְׁמָךְ. מַאי קָאָמַר לִיהֶ, אֶלָא הַכִּי קָאָמַר לִיהֶ, לָאו בְחַפְיכִימָוּ, וָלָאו בְעוֹקְבָא (דילך), רְוּוחָת לְאַיְנוֹן בְּרַכָּא, לֹא יִאָמֶר עוֹד שְׁמָךְ יַעֲקֹב, דַהָא לָאו בְעוֹקְבָא הָוֶה, כִּי אָמַר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל וְדָא אָוְדִי עַלְהָ, וּמְגִיה נְפָקָה בְּרַכָּא, בְּגִין דְאַגְתָּ אַחַד בֵּיהֶ, וְעַל דָא, אָנָא וְכָל שָׁאָר אַוְכְלוֹסִין, אָוְדִינָא עַלְיָהָו.

כִּי שְׁرִיתْ עִם אֱלֹהִים וְעִם אָנָשִׁים וְתוֹכֶל, עִם אֱלֹהִים כָּל
אִינּוֹן דָּאָתִין מִסְטוּרָא דְּדִיבָּא קְשִׁיא. וְעִם אָנָשִׁים, דָא
עָשָׂו וְאָכְלוּסִין דִּילִיה. וְתוֹכֶל, יְכִילָת לְהֻזָּן, וְאִינּוֹן לֹא
יְכִילָן לֹה. וְלֹא שְׁבִיק לֵיה יַעֲקֹב, עַד דָאָודִי לֵיה עַל
אִינּוֹן בְּרָכָאן, הָדָא הוּא דְכִתְיב וְיִבְרָך אָוֹתוֹ שָׁם.

תָא חִזֵּי, בְשֻׁעַתָּא דְסָלִיק נְהָרָא, אַתְפְּפִין כָּל אִינּוֹן
מְאֵרִי דְּדִינִין, וְלֹא מִשְׁתְּפָחִי, וּבְגַשְׁת יִשְׂרָאֵל
מִשְׁתְּעֵי בֵיה בְקִידְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְהִיא שֻׁעַתָּא עִידָן
דְּרָעָוָא הוּא לְכָלָא, וְאוֹשִׁיט לָה מְלָכָא וְלֹכֶל אִינּוֹן
דְּמִשְׁתְּפָחִי עַמָּה, שְׁרַבִּיטָא דְחוּטָא דְחַסְד, לְאִשְׁתְּפָחָא
בְשַׁלְיָמו בְמַלְכָא קְדִישָׁא, וְהָא אַתְמָר.

תָא חִזֵּי, בְשֻׁעַתָּא דְקִידְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִשְׁתָּבָח בָה
בְּפִגְשָׁת יִשְׂרָאֵל, בְּאִינּוֹן זְמִינָן דְאִשְׁתָּבָח עַמָּה, וְהִיא
מִתְעַרְתָּ רְעוּתָא לְגַבִּיה בְקָדְמִיתָא, וּמִשְׁכָאת לֵיה לְגַבָּה,
בְּסָגִיאוֹת חֲבַתָּא וְתִיאָוְתָא, כְּדִין אַתְמָלִיא מִסְטוּרָא
דִימִינָא, וּכְמָה אָכְלוּסִין מִשְׁתְּפָחִי בְּסָטוּרָא דִימִינָא,
בְּכָלָהו עַלְמִין. וּכְדִ קִידְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְעַר חֲבִיבוֹתָא
וְרְעוּתָא בְקָדְמִיתָא, וְהִיא (דף מה ע"ב) אִתְעַרְתָּ לְבָתָר, וְלֹא
בְזָמָנָא דָאֵהו אִתְעַר, כְּדִין כֹּלָא בְּסָטוּרָא דְנוֹקְבָא
אִשְׁתָּבָח, וּשְׁמָא לֹא אִתְעַר, וּכְמָה אָכְלוּסִין קִיִּימִי
וּמִתְעַרְיִ בְּסָטוּרָא דְשָׁמָא לֹא בְּכָלָהו עַלְמִין. פְּהָאִ גּוֹנוֹנָא

כתיב, (נ"א זרدا הוא דבתי) **אַשְׁהָ כִּי תְזַרְעֵעַ וַיְלַדָּה זָכָר וְגַן.** מאי טעם. תנין, עלמא תפאה בגונא דעתמא עלאה אשתח, ודא כדוגמא דדא.

ועל דא, קודשא בריך הוاء גדור דבר או נוקבא, לאשתפה רעوتא בעלם. ובכלא בעי בר נש לאתדקא רעوتא לעילא לגביה קודשא בריך הוاء, לאשתפה רעון בעלם. זכה חולקיהון דעתיקיא, דאינון ידען לאדבקא רעותהון לגביה מלכא קדישא, עליהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בי' אלהיכם חיים כלכם היום.

(ויקרא יג) **אָדָם כִּי יְהִי בָּעוֹר בָּשָׁרוֹ שָׂאת אוֹ סְפָתָת אוֹ בְּהָרָת וְגַן.** רבבי יהודה פטה ואמר, (שיר השירים א) אל תראוני שאני שחרחות ששובתני השמש, היא קרא אמר, אבל בשעתה דסירה אתפסיא בגולותא, היא אמרה, אל תראוני. לאו דאייה פקידת דלא למחייב לה, אלא בגין דאייה חמת תיאובתא דישראל לגביה, למחייב נהורהא, היא אמרת אל תראוני, לא תיכלון למחייב לי. אל תראוני ודא. מאי טעם. בגין שאני שחרחות, בגין דאנא בקדורותא.

מאי שחרחות, שחרה מבעי ליה. אלא, תריין קדרותי, חד ששובתני השמש, דאסטלך מבוי שמשא,

לאנְהָרָא לֵי, וְלֹא סַתְּכָלָא בֵּי. וְחַד דְּבָנִי אֲמִי נְחָרוּ בֵּי.
 שְׁשַׁזְּפָתְבִי, שְׁזַפְּתָבִי מְבָעִי לֵיה. אֶלְאָ רְמֹז הַוָּא דְּקָא
 רְמִיז, בְּשָׁש. דְּכָד נְהָרָא שְׁמַשָּׂא בְּשָׁש
 נְהָרִין נְהָיר, וְכָד אַסְתָּלָק, כָּל אַינְנוּ שִׁית נְהָרִין
 אַסְתָּלָקְנוּ. בְּנִי אֲמִי, אֶלְעִין אַיְבָּוּן דְּאַתִּין מְסֻטָּרָא דְּדִינָא
 קְשִׁיא. נְחָרוּ בֵּי, כִּמֵּה דְּאַתָּ אָמֵר (תהלים סט) נְחָרָגְנוּ,
 הַדָּא הַוָּא דְּכַתְּיב, (אייכה ה) עַל צְוָאָרָנוּ גְּרַדְפָּנוּ דְּכָד הַוָּו
 עַיְלִין יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, הַוָּו אָזְלִי יִדְיָהוּ מְהַדְקָנוּ
 לְאַחֲרָא, וַיְרִיחֵיִן עַל צְוָאָרָיהָן, וְלֹא יִכְלְלוּ לְאַפְתָּחָא
פּוֹמָא.

שְׁמוּבִי נוֹטָרָה אֶת הַכְּרָמִים, לְמַהְךָ בְּגָלוּתָא, לְנַטְּרָא
 לְשָׁאָר עַמִּין בְּגִינְהָוָן דִּישְׂרָאֵל. כְּרָמִי שְׁלִי לֹא
 נַטְּרָתִי, דָּהָא לֹא יִכְלְבָא לְנַטְּרָא לְהָוָן כְּדָבָר בְּקָדְמִיתָא.
 בְּקָדְמִיתָא בְּטִירְגָּא כְּרָמִי שְׁלִי, וּמְגִיה אַתְּגָנְטָרוּ שָׁאָר
 כְּרָמִין. הַשְּׁתָּא בְּטִירְגָּא שָׁאָר כְּרָמִין בְּגִינְן כְּרָמִי שְׁלִי
דְּלַהֲוִי בְּטִיר בְּגִינְיהָוָן.

רַבִּי חַיִּא וְרַבִּי יוֹסֵי הַוָּו אָזְלִי בְּאוֹרְחָא, כְּדָמָטוּ חַד בֵּי
 חַקְל, חַמוּ חַד דְּפִטְירָא דְּקִיטְפָּא בֵּין אַרְחָא לְסִטְרָא
 יְמִינָא. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, עַטְיפָא דְּקוֹטָרָא בְּעִיבִּין שְׁכִיחָא,
 לִית לֹן רְשָׁוּ לְמַחְמִי בְּהַדּוֹתָא, מַיּוֹמָא דְּאַתְּחַרְיבָּבִי
מַקְדְּשָׁא.

פָתָח וְאָמֵר, (תהלים כד) **לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, כִּיוֹן דָא מֵר לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה, אֲמָאי תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, וּכְיַיְהַ תְּבֵל לֹא מֵאָרָעָא הוּא. אֲלָא הַכִּי קָאָמֵר, לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה, דָא אָרָעָא קָדִישָׁא, דָא קָרְבָּנָה אָרֶץ הַחַיִם. תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, דָא שָׁאָר אָרָעָן, כִּמֵּה דָאָת אָמֵר (תהלים ט) וְהַוָּא יִשְׁפְּט תְּבֵל בָּצְדָקָה, דָתְבֵל בָּצְדָקָה **תְּלִיאָ, וְכֹלָא חַד מֶלֶת.****

רַבִּי חַיִיא אָמֵר, לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה. הָאָרֶץ תִּינְחַת וּמְלֹאתָה מַאי הִיא. אֲלָא אַלְיַין נְשֻׁמְתִין דָצְדִיקִיָּא. תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, תְּבֵל: דָא אָרָעָא דְלַתְתָּא. וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ: אַלְיַין אִיפּוֹן בְּגַי נְשָׂא. אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי, אֵי הַכִּי בַמַּאי אָזְקִימְנָא כִּי הַוָּא עַל יָמִים יִסְדָּה וּעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנֵנָה. אָמֵר לִיה וְדָאִי הַכִּי הַוָּא, דְהַהְיָא אָרֶץ הַחַיִם עַל יָמִים יִסְדָּה וּעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנֵנָה, דְכַלְהּוּ נְפָקִי מִהַהְוָא נְהָר עַלְהָה דְבָגִיד וּנְפִיק מַעַדָּן, וּבָהוּ אַתְתָּקֵנָת לְאַתְעַטְרָא בְמַלְכָא קָדִישָׁא, וְלִמְיַזְן עַלְמִין. (ובגין בר)

מֵי יָעַלְהַ בְּהָר יְיַיְהַ וְגַוָּה, נְקִי כְפִים וּבָר לְבָב אֲשֶׁר לֹא נְשָׂא לְשֹׁוֹא נְפָשִׁי וְגַוָּה. נְפָשׂו כְתִיב, מַהוּ נְפָשִׁי וּנְפָשׂו. אֲלָא כֹּלָא חַד מֶלֶת, כִּמֵּה דָאָת אָמֵר (עמוס ז) נְשַׁבַּע יְיַיְהַ בְּנְפָשׂו (שמואל א, ב) בְּאָשֶׁר בְּלַבְבִי וּבְנְפָשִׁי יִعָשָׂה. וְדָוד מַלְכָא אַתְאָחֵיד בְּהַהְוָא לִב וּבְהַהְוָא נְפָשָׁה, וּעַל דָא לֹא נְשָׂא לְשֹׁוֹא נְפָשׂו.

עד דהו אזי, ערעו בחד בר נש, ואנפוי מלין מכתשין, והוה קם מתחות אילגא חד, אסתפלו ביה, וחמו (דף מ"ו ע"א) אנפוי סומקין באינון מכתשין. אמר רבי חייא מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא. אמר רבי יוסי חטאה הו, דאי לאו הכי, לא אתרשימו אנפוי באליין מרעין בישין, ואליין לא אקרון יסורין דאהבה. אמר רבי חייא הכי הו ודי, דיסורין דאהבה מתחפין אינון מבני נשא.

תא חז, דכתיב אדם כי יהיה בעור בשרו שאות או ספחית או בהרת. הא ג' זיגין הכא, וכלהו אקרון גג עזרעת, הדא הוא דכתיב והיה בעור בשרו לגע עזרעת. מי' גג עזרעת. סגירו בכלא, וכתיב והיבא אל אהרן הכהן וגוו. אבל איבון דיתחzon לבר כתיב, וראשו הכהן וטמא אותו. דהא ודי איבון דיתחzon לבר מבני נשא, מسطרא דמסאבא קא אתין, ולאו יסורין דאהבה בינהו.

אמר רבי יוסי, מנא לנו. אמר רבי חייא, דכתיב, (משל)
כ) טובת תוכחת מגילה מאהבה מסותרת. אי תהיא תוכחת מאהבה (ס"א אינחו תוכחת מאהבה بد אליה), מסותרת מבני נשא. פגונא דא מאן דואה לחבריה ברוחיותא, בעי לאסתרא مليוי מבני נשא, דלא יכSoph מבניו חבריה,

וְאֵי מְלֹוי אִינְנוֹ בְּאַתְגָּלִילִיא קָמִי בְּנֵי נְשָׁא, לֹא אִינְנוֹ בְּרַחִימָתוֹתָא.

כֵּד קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֵּד אֲוֹכָח לְבָרְבָשׂ, בְּכָלָא אֲוֹכָח בְּרַחִימָתוֹתָא, בְּקְדֻמִּיתָא מְחִי לֵיהּ בְּגַרְמִיהּ דְּלָגוֹ. אֵי הַדָּר בְּיַהְךָ, מְוֹטָב. וְאֵי לֹא מְחִי לֵיהּ תְּחוֹת תְּוִתְבִּיהּ, וְאֵלֵין (בעורו) אַקְרָנוּ יִסְוְרִין דְּאַהֲבָה, אֵי הַדָּר בְּיַהְךָ מְוֹטָב, וְאֵי לֹא מְחִי לֵיהּ בְּאַתְגָּלִילִיא בְּאַנְפּוֹי, קָמִי כֵּלָא, בְּגַיְן דִּיסְתְּכָלוֹן בְּיַהְךָ, וַיְגַדְעָנוּ דְּהָא חַטָּאתָה אִיהָי, וְלֹא רְחִימָא דְּמַאֲרִיהָ הַוָּא.

אָמַר לוֹן הַהוּא בְּרְבָשׂ, בְּקִיטָּרָא דְּעִיטָּא חַד אֲתִיתָוֹן גַּבָּאי, וְדֹאי לֹא אֲתָוֹן אֶלָּא מְאִינְנוֹ דְּדִוְרִיהָוּן בְּבִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּלֹא דְּחַלְיוֹן מְכָלָא. אֵי בְּנֵי דְּאַתִּינָּא אֲבָתָרָא יַקְטְּרָגוּ בְּכוֹ, אֵיךְ מְלִיכָּוּ בְּאַתְגָּלִילִיא. אָמַר לֵיהּ אָוֹרִיָּתָא הַכִּי הַוָּא, דְּכַתִּיב, (משל א) בְּרָאשׁ הַוְמִוּתָא תְּקָרָא בְּפִתְחָי שְׁעָרִים בְּעִיר אַמְּרִיהָ תָּאָמֵר. וּמָה אֵי בְּמַלְיָה דְּאָוֹרִיָּתָא אֶגְנָן דְּחַלְיִי מְקַמָּה, הָא בְּשַׁתְכָה בְּכַסְוּפָא קָמִי קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּאָוֹרִיָּתָא בְּעֵי צְחוֹתָא. פָּתָח הַהוּא גְּבָרָא וְאָמַר (מיכה ז) מֵאַל פְּמוֹךְ נֹשָׂא עֹזָן וְגֹזֶן. אֲרִים יְדוֹי וּבְכָה. אֲדָהָכִי מְטוֹן בְּנוֹי. אָמַר בְּרִיהָה זְעִירָא סִיּוּתָא דְּשְׁמִינִיא הַכָּא.

פָּתָח וְאָמַר (קהלת ז) אֶת הַבָּלָרָא תְּרִא בְּיַמִּים הַבָּלָרָי יִשְׁצְדִּיק

אובד בצדקו ויש רשות מאיריך בברעתו. האי קרא
 אוליפנה כי רבוי דוסתאי סבא, ומה אמר משמיה דברי
 ייסא סבא. את הכל ראיתי ביום הבלתי, וכי שלמה מלכא
 מה היה חכמים על כלל, איך אמר הבי דאייה חמא כלל
 בזמןא דאייה אויל בחשוכי עלמא דהא כל מאן
 דاشתדל בחשוכי עלמא, לא חממי מדוי, ולא ידע מדוי.
 אלא הבי אמרה, ביוםוי דשלמה מלכא, קיימא סיחרא
 באשלמותא, ואתחכם שלמה על כל בני עלמא,
 וכדין חמא כלל, יידע כלל. ומאי חממא. חמא כ"ל, שלא
 אעדי מן סיחרא. והוה נהיר לה שימושא (ס"א ליה בשמשא).
 הרא הוא דכתיב את הכל ראיתי ביום הבלתי. מאן הבלתי.
 דא סיחרא דאתכלילת מן כלל, מן מיא ואsha ורוחא
 בחדא. בהבל דנפיק מן פומא, דכליל מכלא.

והוא חממא כ"ל, בההוא הבל דיליה, דאחד ביתה. יש
 צדיק אובד הצדקו, תא חזוי, בזמןא דאסגיאו
 זפאיין בעלמא, האי כ"ל לא אעדי מן סיחרא לעלמיין,
 והאי כ"ל נטול כל משח ורבו וחדו דלעילא, ואתמלוי (ס"א
 יdoi ורווי) ותדי ורבי, בגין לאזדווגא בסיחרא, והוא רוח
 בגיןה.

ובזמןא דאסגיאו חייבין בעלמא, וסיחרא אתחשכת,
 כדין צדיק אובד הצדקו, צדיק נאבד לא

כתיב, אלא צדיק אובד, דהא לא אתה זי' (נ"א אמר חבר) בסירה, ולא בטיל משח ורבו וחדו למלי'א לה, ולא זוגא עמה. ועל דא צדיק אובד, בצדקו, דא סירה, הבгин סירה דלא אשכחת לאזוגא עמיה, הוא אבד, דלא שאיב מהידו ומה דתוה עביד. וכדין כל סטר שמאלא אתער, וחיבין מארכיבין בשלוה (דף מ"ו ע"ב) בעלמא, הדא הוא דכתיב, ויש רשות מאיריך ברעתו.

מאי ברעתו בהויא סטר (נ"א בהיא רעה) דאתדק ביה.תו יש צדיק אובד בצדקו, דכד חיבין סגיאו בעלמא, ודינא תליא (בחובייה) צדיק אובד בצדקו, איהו אתפס בחובייה, כגון אבא דאתפס בחובייה דבני מאייה, הדו כלהו חציפין (לגביה), והוא לא אסheid בהו ולא אכסי'ה להו לעלמיין, ומחי בידן, דלא נתגרי בהו בראשיעיה (נ"א ולא מחי בידיהון דלא מתגרו בהו). והוא אמר לנו, (תהלים ל) לדוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעושי עולה. אמר אבוי, ודאי קידשא בריך הוא עביש לי בדא, הדא הו רשו בידי למחאה בידיהון, ולא עבדית, ולא אכסי'פנא (נ"א אובייחנא) להו, לא בטמירו, ולא באתגלי'א.

תו פתח בריה אחרא ואמר, (בראשית ב) וויצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו'. וויצר יי' אלהים, בתרי יודין, בתריין יצרין, יצר טוב ויצר רע, חד לקבל

מִיא, וְחַד לְקַבֵּל אֲשֶׁר. יי' אֱלֹהִים, שֵׁם מְלָא. אֶת הָאָדָם,
כָּלִיל דָּכָר וּנוֹקֵבָא. עַפְרָםְן הָאָדָמָה, דָּא עַפְרָא דָאָרָעָא
קָדִישָׁא, דָמְתָמָן אַתְבָּרִי, וְהַוָּא אַתְרָ דְבֵי מְקַדְשָׁא.
וַיְפַח בְּאַפְיוֹ נְשָׂמָת חַיִים, הָא נְשָׂמָתָא קָדִישָׁא,
דָא תִּמְשָׁכָא מַאֲינָוּן חַיִים דְלֻעִילָא. וַיְהִי הָאָדָם
לְנֶפֶשׁ חַיָּה, אָדָם אַתְכָלֵיל בְּנֶפֶשׁ אַתְבִּישָׁא, מְחִיה עַלְאָה.
דָא פִיקָת אָרָעָא דְכַתִּיב, (בראשית א) תֹזֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה,
נֶפֶשׁ דְהַהְיָה חַיָּה עַלְאָה.

השלמה מההשומות (סימן ו)

דְכַתִּיב תֹזֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה, דְהַהְיָה חַיָּה עַלְאָה.
וּבְגִין דְהָאֵי נֶפֶשׁ חַיָּה אֵיהִי קָדִישָׁא עַלְאָה,
כֵד אָרָעָא קָדִישָׁא מִשְׁכָא לְהָבָגוּה וְאַתְכָלִילָה בָה,
כְדֵין קָרְבַּן לְהָבָשָׂמָה.

וְתָא חַזִי, בְכָל זָמָנָא דָבָר נְשָׁא אָזִיל בְאֹורֶה קָשׁוֹט,
וּפּוּמִיה וּלְישָׁגִיה מִמְלָלוֹן מִילִין קָדִישִין בְצָלּוֹתָא,
בְאֹרְיִיתָא. הָאֵי נְשָׂמָתָא אַתְדַבְקָת בֵּיתָה, רְחִימָא הָו־א
דְמָאֵרִיה. פְמָה בְטוּרִין בְטוּרִין לֵיה מִפְלָסְטְרִין. רְשִׁימָא
הָו־א לְטָב לְעִילָא וְתָא וְשִׁכְינָתָא קָדִישָׁא שְׁרִירִיא
עַלְוִי. וְדָא הָיָא דְסָלְקָא לְעִילָא וּמִמְלָלוֹא קָמִי מִלְבָא
קָדִישָׁא וּעִילָא בְכָל תְּרָעִין וְלִית דִימָחֵי בִידָהָא. וְעַל
דָא אַתְקָרִי רֹוח מִמְלָלוֹא. דָהָא כָל שָׁאָר נֶפֶשְׁתָא (נֶפֶשְׁתָא)

ליית לzon רשו למללָא קמי מלכָא בר האי.
 ובזומגנא דאייהו אסת'י אורחוי ושפוקותיה ולישגניה
 ממילון מלין בישין, שכינתא אסתלקת
 מגיה ונשפתא קדיشا אתעברת מגיה ולא אתדרבקת
 ביה. ומסטרא דחויא באישא תקיפה אתער רוחא חדא
 דשט ואכיל בעלמא, דלא שרייא אלא באתר
 דקדושה עילאה אסתלק מתמן. ואיגנון מלין סלקין
 לאתר דחויא באישא, דכלא לאתריה
 אתהדר. ובשעתא דסלקין, כלא מכריזין ואמרים
 אסתלקו סוחרביה דמלחה באישא דפלניא. פנוון אתר
 לארכיה דחויא תקיפה.

ויהיה נשמה סלקא בכسوفא, בעאקו דכלא. ולא
 יבין לה אתר למללָא כמלךדים. וכדין
 חוויא אוזמן. ובכד היהיא מלה באישא סלקא באורהין
 ידיען ושארין קמי דחויא תקיפה כמה רוחין מתערין
 בעלמא ורוחא בחטא מההוא סטרא, ואשבח דההוא
 בר נש אתער ליה במלחה באישא. והא רוחא ממילא
 קדיشا אתעברת מגיה, פדין שרייא עליי וסאייב ליה,
 וכדין הווא סגיר וاتفاقים בבריה בחיזו דאנפוי
 בכלא. ועל דא כתיב (משלי ב"א) שומר פיו ולשונו שומר
 מצרות נפשו. נפשו ודי, היה דהוה ממילא

את עבידת משותoka בגין מלולא בישא וכמה שעונשא
דבר נט בהאי, בגין מלא בישא, כך עונשיה בגין
מלאה טבא (ראמי ליריה דיביל למילא ולא מליל): (עד כאן מההשומות)

תא חזי, אבל זמנה ההאי נשmeta קדיشا, אתדקות
ביה בבר נט. רחימא הוא דמאריה. כמה נטורין
נטרין ליה מפל סטרין, רשים א הוא לטב לעילא ותטא,
ושכינתה קדיشا שרייא עליוי.

ובזמןך דאיهو אסטי ארחו, שכינתא אסתלקת מגיה,
ונשmeta קדיشا לא אתדקות ביה. ומפרטא
דחויה בישא תקיפה, אתער רוחא חד, דשת ואזיל
בעולם, דלא שרייא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק
מתמן. וקידין אסתאב בר נט, ואתפגים בבריה, בחיזו
דאנפויכ בכלא.

ותא חזי, בגין דהאי נפש חייה איה קדיشا עלאה, פד
ארעא קדיشا משכאה לה, ואתכלילת בגואה, פדין
קריבן לה נשמה. ודא היא דסלקה לעילא, וממלא קמי
מלפא קדיشا, ועילא בכל תרעין, ולית דימחי בידה.
ועל דא אתקרי רוחא ממילא, דהא כל שאר נפשטא
לית לון רשו למילא קמי מלפא, בר האי.

ועל דא אורניתא אكريזת ואמרת, (ההלים לד) נוצר לשונך
מרע וגוי, ובתיב (משלו בא) שומר פיו ולשונו וגוי,

בגין דאי שפּוֹתִיה וליישנִיה ממְלֵין מלֵין בִּישָׁין, אִינּוֹן מלֵין סְלָקִין לעילא, ובשְׁעַתָּא דסְלָקִין, כֵּלא מְכַרְיָזִין ואמְרִין אַסְתַּלְקָו מְסֻחְרָגִיה דמֶלֶה בִּישָׁא דְפָלָנִיא, פְּנוּן אַתָּר לְאַרְחִיה הַחוּיָא תְּקִיפָא. בְּדַיִן נְשָׂמְתָא קְדִישָׁא אַתְּעַבְּרָא מְבִיה וְאַסְתַּלְקָת, וְלֹא יְכַלָּא לְמַלְלָא, כַּמָּה דָאַת אָמֵר (תהלים לט) נָאַלְמָתִי דּוֹמִיה הַחֲשִׁיטִי מְטוּב.

וְהָהִיא נְשָׂמְתָא סְלָקָא בְּכִסּוֹפָא, בְּעָקוֹ דְכָלָא, וְלֹא יַהֲבִין לָה אַתָּר כְּמַלְקָדְמַיִן. וְעַל דָא בְּתִיב, שׁוֹמֵר פִּיו וְלִשְׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מְצֻרוֹת נְפָשׁוֹ. נְפָשׁוֹ וְדָאַי הַהִיא דְהֻתוֹת מְמַלְלָא, אַתְּעַבְּידָת מְשֻׁתּוֹקָא, בְּגִין מְלוּלָא בִּישָׁא. וכְּדַיִן חַווָּא אַזְדָמָן, דְכָלָא לְאַתְּרִיה אַתְּהָדר, וְכֵד הַהִיא מֶלֶה בִּישָׁא סְלָקָא בְּאוֹרְחִין יְדִיעָן, וְשָׁאָרִי קְמִיה הַחוּיָא תְּקִיפָא, כַּמָּה רֹוחִין מְתֻעָרִין בְּעַלְמָא, וְרוֹחָא בְּחַתָּא מְהַהְוָא סְטָרָא, וְאַשְׁבָח דְהַהְוָא בָּר נְש אַתְּעַר לֵיה בְּמֶלֶה בִּישָׁא, וְהָא רֹחָא מְמַלְלָא קְדִישָׁא אַתְּעַבְּרָא מְבִיה, בְּדַיִן שְׁרִיאָ עַלְוי וְסָאִיב לֵיה, וְכַדַּיִן הוּא סְגִיר.

כַּמָּה דְעַונְשָׁא דְהָאַי בָּר נְש בְגִין מֶלֶה בִּישָׁא. כֵּה עוֹנְשִׁיה בְגִין מֶלֶה טָבָא, דְקָאָתִי לִידֵיה, וַיְכִיל לְמַלְלָא, וְלֹא מַלְיל. בְגִין דְפָגִים לְהַהְוָא רֹחָא מְמַלְלָא, דְהָא אַתְּקָנָת לְמַלְלָא לעילא, וְלִמְלֵלָא לְתַתָּא, וְכָלָא בְּקָדוֹשָׁה. כָּל שְׁכַן אֵי עַמָּא אַזְלִין בְּאוֹרְחָא עֲקִימָא, וְהָא

יכיל למלָא להו ולאוכחא להו, וشتיק ולא מליל, כמה דאמ' ר' זעיר אמר בפ' נבנין דכתיב, נאלהמתה דומיה החשית מ טוב ובאי נעפר.

בעבר במקתשיין המסabortaa, ורא הוא האמר הווד (דף מ"ז ע"א) **מלפָא אלקִי בהאי, ואתפָנִי מניה,** דכתיב, (טהילים כה) פנה אליו וחפני. מהו פנה אליו. כמה דעת אמר (במדבר יב) ויפן אהרן. נחתפו רבי חייא ורבי יוסי, ונש��והן. אוזנו גבו בחדא כל ההוא אורחא, קרא רבי חייא עליהן, (משליד) וארא צדיקים באור נגה הוליך ואור עד נכוון היום. (יראה יג) **גע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הפהן.** אמר רבי יוסי, האי גע, כל גוונין דיליה אתערו בהו חבריא, וכחנא היה ידע בהו לדכיא ולמסאבא, היה ידע, איבון דהו יסורין דרחימותא, או איבון דاشטכחו **במאן דמאריס ביה מאיריה ורחק ביה, דהא לפום ארחותי** דבר בשגרים גע בעלמא.

כתיב (טהילים קמא) **אל תת לבבי לדבר רע להתעלל עלילות** ברשע, מפאן תנין באראחא דבר נש בעי למיהה בה מדברין ליה. אמר רבי יצחק, האי קרא קשיא, וכי קודשא בריך הוא אsty ליה לבר נש למח באראח חטאה, ולמעבד עובדין בישין, אי הבי לית דינא בעלמא דא, ולא בעלמא דאתמי, ואורייתא לא

אתפקנת, דכתיב בה אם תשמע ואם לא תשמע.
 אלא דוד אזהר ללביה, לדברא ליה באורה קשות, כמו
 דעת אמר (דברים ז) והשבות אל לבבך. מי
 והשבות. אלא זמנא חד, ותרין, ותלת, לאחדרא
 לקבליה, ולדברא, ולאזהרא ליה. והכ' קאמר ליה, אל
 טט לבבי לדבר רע, ללביה קאמר דוד (פלומר) אל טט לפום
 אורחוי דבר נש (ו"א והכ' קאמר ליה, לבבי, אל טט לדבר רע) דהא דבר
 רע גרים נגע בעלמא, ודינא שרייא בעלמא, והיינו נגע
 צרעת.

נגע צרעת, הא אתعرو חביריא, אבל צרעת כתרגומו,
 אמר רבי יהודה, מי כתרגומו. סגירו, בסגיר ולא
 פתח, וכד סגיר הווא ולא פתח, נגע הווא דאקר. רבי
 יוסי אמר, דלא מסתפקין אבהן, כל שכון בגין. והיינו
 דכתיב נגע צרעת כי תהיה באדם, באדם ממש, ומפני
 בוחית למן דבחית, אשתקח נגע לכלה, מה הווא סגירו.
 אמר רבי יצחק, ודאי דא הווא רוז דמלחה, דכתיב, (אייה
 ב נאר מקדשו. מי טעמא. משום דבני עולם
 גרמו האי, דכתיב, (במדבר יט) את מקדש יי' טמא, טמא
 ממש. אמר רבי אלעזר, טמא, משום דאסתלקת (שכינתא
 מניה) מאן דאסתלק, וחוויא תקיפה שרייא, ואטיל זההמא,
 וסאייב למן דסאייב, וכלהוי בגין חובי עולם.